

Cap.7 – Cei ce stau în picioare...

Capitolul 6 se termină cu o întrebare: *”cine poate sta în picioare în ziua cea mare a mâniei divine?”* Capitolul 7 ne prezintă o mare mulțime care stă în picioare înaintea scaunului de domnie. Aflăm și motivul: pentru că și-au spălat hainele în sângele Mielului. Se creează astfel un contrast între lumea aflată sub judecată (finalul cap.6) și mulțimea celor răscumpărați. Mesajul pare a fi simplu și logic. Însă marea dificultate și provocare a cap.7 survine din faptul că ne prezintă de fapt două grupuri de oameni care stau în picioare. Mai întâi 144.000 din fiii lui Israel și apoi o mare mulțime de oameni care nu se poate număra. Și grupul celor 144.000 ocupă jumătate de capitol! De aceea nu-i putem trece ușor cu vederea. Este vorba de două grupuri diferite? E vorba de același grup în momente diferite? Iată întrebări grele la care vom încerca să răspundem.

Imaginea celor 144.000 este precedată de tabloul unei urgii amânată din pricina unei pecetluiri. Este vorba de o urgie care se abate peste TOT pământul căci este adusă de 4 îngeri care stau în picioare la cele 4 colțuri ale pământului. E important să observăm că urgia NU pare deloc a fi manifestarea FINALĂ a mâniei lui Dumnezeu (descrisă atât de plastic la finalul cap.6) ci o manifestare ISTORICĂ a mâniei divine undeva ÎNAINTE de judecata cea mare. Într-adevăr urgia constă într-o mare căldură căci vântul nu va mai sufla nici pe pământ, nici pe mare, nici peste vreun copac. Dar e vorba de VÂNTUL fizic? Sau e vorba de Vântul Duhului (ne aducem aminte în Ioan cap.3 că Duhul este asociat cu vântul)? E vorba de o mare căldură peste tot pământul sau de un mare întuneric spiritual peste tot pământul? Faptul că urgia lovește TOT pământul ne duce cu gândul că ne aflăm la FINALUL istoriei. Într-adevăr în Apocalipsa urgiile lovesc mai întâi o pătrime din pământ, apoi o treime, ca la final să lovească TOT pământul. E adevărat că la FINAL va fi un ceas al încercării care va veni peste lumea întreagă, după cum i se spune și Bisericii din Filadelfia. În primul rând acest ceas al încercării va consta într-un mare întuneric spiritual. Și apoi și în urgii se pare fizice (vezi Apoc.16). Bisericii Filadelfia i se promite protecție față de acest ceas. Protecție este în primul rând spirituală ca nu cumva să cadă și ea în amăgirea ce va cuprinde tot pământul (vezi 2 tes.cap.2). Dar este și o protecție fizică față de urgiile ce vor veni? Nu știu cum să răspundem. E adevărat că unele urgii de la final lovesc DOAR pe cei necredincioși. Dar acum observăm că urgiile ce lovesc pământul (vezi pecetea 4) lovesc deopotrivă pe cei credincioși și pe cei necredincioși. Iar o parte din cei credincioși de la final vor fi martirizați. Este clar că punerea pecetii înseamnă protecție în fața urgiei ce va veni. Imaginea este luată din Ezechiel cap. 9 (vezi comentariul pe Ezechiel). Și în ezechiel 9 era vorba de o judecată istorică și nu de cea finală. Dar în Ezechiel 9 era vorba și de o protecție fizică clară. Este însă posibil ca Apocalipsa să împrumute imaginea din Ezechiel cap.9 și să-i ofere noi semnificații. V.3 ne poate sugera că urgia este fizică. Dar în simbolistica Vechiului Testament adesea copacii sunt asociați tocmai cu oamenii. Peste cine este pusă pecetea? Peste SLUJITORII Dumnezeului nostru. Nu ni se spune peste O PARTE din slujitorii Domnului. Pecetea este pusă se pare peste TOȚI slujitorii Domnului. Dar bineînțeles că se poate referi la slujitorii Domnului dintr-un moment istoric aparte. Expresia SLUJITORII DOMNULUI nu ne limitează doar la

evrei, iată o observație interesantă. Pe de altă parte nici nu putem spune că ar fi vorba de toți slujitorii Domnului din toată istoria. Aceștia par a forma cealaltă mulțime imensă care NU se poate număra. Cât despre grupul din prima parte a capitoului, ea reprezintă o mulțime mică ce se poate număra! Începe să pară clar că avem de-a face cu două grupuri diferite în cap.7 și nu cu același grup aflat în momente diferite. Primul grup pare a fi deocamdată minoritatea de credincioși din istorie care vor parcurge ceasul încercării de la final. Al doilea grup i-ar cuprinde pe toți credincioșii din istorie. Într-adevăr cei 144.000 ne sunt descriși și în Apocalipsa 14:1-5. Ni se spune despre ei în Apoc. 14 că au fost răscumpărați dintre oameni ca cel dintâi rod pentru Dumnezeu și pentru Miel. Această descriere pare să semene cu cea a întregii Biserici din Iacov 1:18. Totuși chiar în Apoc 14 cei 144.000 care au pe frunte Numele lui Dumnezeu apar în contrast cu cei care au primit pe frunte semnul fiarei. S-ar putea sugera astfel că sunt într-adevăr minoritatea de credincioși care au parcurs ceasul final al încercării. Acestora li se promite în cap.7 o protecție spirituală 100% și se pare că și o protecție fizică (cel puțin în fața unora din urgiile de la final). Subliniem și faptul că numărul 144.000 nu trebuie să includă neapărat 144.000 ci poate să semnifice doar ideea de MINORITATE din numărul credincioșilor din istorie.

Am emis până acum câteva ipoteze. Dar parcă pentru a se încurca și mai mult lucrurile ni se spune că cei 144.000 sunt din toate semințiile fiilor lui ISRAEL! Si se enumeră apoi câte 12.000 pentru fiecare seminție în parte. Este vorba deci doar despre cei credincioși dintre evrei? Sau este o imagine simbolică a poporului lui Dumnezeu care este adevăratul Israel al lui Dumnezeu? Și dacă da, de ce este prezentat tocmai AȘA poporul lui Dumnezeu? Și de ce se enumeră cele 12 seminții? Vor avea credincioșii evrei un rol aparte la finalul istoriei? Asta vrea să ne comunice acest pasaj? Sau la fel ca în cazul Bisericilor din Smirna și Filadelfia se insistă că adevărații IUDEI sunt creștinii și nu evreii apostatați? Deci este vorba de Israelul fizic sau de cel simbolic? Sunt argumente bune și de o parte și de altă parte. Totuși în Apoc.14 cei 144000 nu mai sunt restrânși la evrei. Iar Noul Ierusalim care e plin de nume evreiești include și Biserica dintre Neamuri. Aș opta în primă fază pentru interpretarea simbolică. Enumerarea celor 12 seminții ar sublinia că acum creștinii sunt adevărații slujitori ai lui Dumnezeu, adevăratul Israel. În același fel folosirea acestei terminologii ne-ar arăta că la final controversa dintre evrei și creștini va reînvia! Realitățile din Smirna și Filadelfia vor reapărea la finalul istoriei. Astfel că Biserica e descrisă în termenii adevăratului Israel tocmai pentru a răspunde contestării ce vine din partea evreilor! Un alt argument că e vorba de simbolism este aceea că semințiile sunt enumerate cam fără grijă: ordinea e ciudată, Dan lipsește, apare și Manase și Iosif, măcar că Manase e fiul lui Iosif. Plus faptul că în istorie nu s-a mai ținut evidența clară a semințiilor lui Israel. Dar dacă optăm pentru interpretarea simbolică, nu ar putea fi ca grupul din 7a să fie același cu cel din 7b? Astfel 7a să ne arate protecția de pe pământ din fața mâniei divine, iar 7b protecția din cer față de aceeași sfințenie divină? Deși perspectiva protecție pe pământ versus protecție în ceruri rămâne valabilă, totuși mulțimile par diferite. Numărul 144.000 este prea în contrast cu mulțimea care nu se poate număra (oare același grup poate fi numărat pe pământ dar nu mai poate fi numărat în ceruri?) și ne sugerează clar ideea unei minorități, unei rămășițe. 144000 e un număr mic față de numărul copiilor lui Israel prezentat în Exod de exemplu și rămâne un număr mic față de numărul evreilor din primul secol de exemplu. De asemenea urgia

față de care sunt protejați cei 144.000 este peste TOT pământul, fapt ce ne sugerează finalul istoriei și nu toată istoria.

Dacă doar 144.000 sunt pecetluiți, ce se întâmplă cu restul Israelului? La fel ca în Ezechiel 9 marea parte a poporului Israel este apostată și sortită pieirii. Doar o rămășiță e protejată. Și acum această rămășiță e reprezentată de Biserică, de evreii și Neamurile care cred în Isus Hristos. Faptul că creștinii de la final sunt reprezentați ca rămășița credincioasă a lui Israel are implicații profunde în interpretare. De exemplu, în Daniel fiara se războiește cu sfinții. Dar în Daniel sfinții sunt în primul rând evreii. Or în Apocalipsa fiara danielică se războiește tot cu sfinții. Dar de această dată aceștia sunt creștinii. Practic se face un salt în hermeneutică. Realitățile veterotestamentare în general și cele danielice în particular sunt aplicate acum în contextul noului legământ. Într-adevăr în Ezechiel 9 rămășița credincioasă e formată în special din evreii credincioși. Dar acum e formată din Biserică. Acest fapt are semnificații profunde pentru Bisericile Apocalipsei (în special Smirna și Filadelfia) dar și pentru interpretarea restului Apocalipsei. Deci cei 144000 s-ar putea referi la Biserica lui Hristos și cu precădere la Biserica care va prinde finalul istoriei. Peste pământ au venit multe valuri de întuneric. Dumnezeu și-a păzit biserica! Dar va veni și ceasul încercării de la final. Și Dumnezeu își va păzi Biserica! Dacă o va păzi de ceasul cel mare al încercării de la final, o va păzi și de ceasurile mai mici din timpul istoriei! Astfel promisiunile date Bisericii de la final sunt relevante pentru toată istoria Bisericii, iar avangarda celor 144.000 e o încurajare pentru întreaga Biserică. Capitolul 7 este un capitol al PROTECȚIEI. Protecția este dată slujitorilor lui Dumnezeu. Ea este dată mai întâi PE PĂMÂNT, și apoi și ÎN CERURI! Așa s-ar explica de ce autorul ne prezintă două grupuri și nu unul singur!

Al doilea grup se află în ceruri. Prin faptul că este o mare mulțime din orice neam (inclusiv Israel!) ce nu poate fi numărată ni se sugerează că este vorba de mulțimea celor credincioși răscumparați de-a lungul istoriei. Inițial ne gândeam că cei răscumparați sunt mai puțini. Dar iată că sunt foarte mulți. Se precizează că aceștia stau ÎN PICIOARE înaintea scaunului de domnie din ceruri. Ne amintim de întrebarea de la finalul cap.6: și cine poate sta în picioare? Iată că aceștia stau în picioare în prezența Feței lui Dumnezeu! Ramurile de finic ne trimit cu gândul la ultima sărbătoare din calendarul evreiesc din Levitic și anume la sărbătoarea Cortului. Am arătat în alte ocazii cum această sărbătoare prefigurează marea celebrare de la finalul istoriei. Și iată că așa este: o mare sărbătoare în ceruri comemorând ieșirea din Egiptul lumii acesteia și purtarea de grijă a lui Dumnezeu pe tot parcursul călătoriei! Cei răscumparați nu mai sunt străini și călători, ci au un loc al lor și sunt cetățeni ai cerului. Au primit haine albe și prin aceasta sunt compatibili cu sfințenia cerului lui Dumnezeu! Ei strigă cu glas tare faptul că mântuirea este a lui Dumnezeu și a Mielului. Cu glas tare strigau și martirii din ceruri în cap.6. Dar acum ne aflăm după judecata și răsplătirea finală! Din acest punct totul în planul lui Dumnezeu se vede perfect, desăvârșit. Nu mai sunt nedumeriri la adresa Creatorului. Doar laudă și închinare. Dacă în cap.4 și 5 închinarea cerească era condusă de heruvimi, iată că acum ea este condusă de mulțimea celor răscumparați! Căci după ce ei laudă pe Dumnezeu, ca un ecou al închinării lor, apare și doxologia îngerilor. Aceștia declară că slava, puterea și autoritatea să fie doar ale lui Dumnezeu. Cel rău a contestat domnia Celui Preaînalt. Dar iată că prin mărturia celor răscumparați, domnia lui Dumnezeu este întărită și îngerii recunosc că doar Dumnezeu este

vrednic să domnească. Dumnezeu nu-Și poate împărți slava cu nimeni. În cap.5 s-a pus întrebarea: Cine este vrednic să deschidă cartea? Personajul care avea să fie vrednic avea să primească drept răsplată slava dumnezeirii. Dar nici-o făptură creată nu s-a găsit vrednică. Practic tot Dumnezeu în Persoana Fiului a fost Cel care a deschis cartea. Și Fiul a primit slava dumnezeiască și închinarea întregului cer! Dar practic slava s-a reîntors și a rămas în sânul dumnezeirii! Și acesta este adevărul: doar Dumnezeu este vrednic de slavă, și de aceea doar El va fi slăvit! Cei răscumparați depun mărturie pentru acest lucru, căci doar Dumnezeu i-a putut mântui și răscumpăra de pe pământ!

Dar Ioan NU înțelege ce este cu această mare mulțime și are nevoie de tâlcuire. Și iată că tot unul din bătrâni, unul din cei răscumparați, se apropie de el ca să-i lămurească taina acestei mari mulțimi. Sunt două întrebări: cine sunt aceștia? Și de unde au venit? Ei sunt cei ce și-au spălat hainele în sângele Mielului. Pentru aceasta stau ei înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu și-i slujesc zi și noapte. Ei au fost mântuiți 100% prin har. Prin credința în Fiul ei și-au spălat hainele în sângele Lui. Și și-au păstrat hainele spălate perseverând până la capăt în credință! Acum au căpătat o natură nouă, și trupuri de slavă, prin intermediul cărora pot sta necurmat în prezența lui Dumnezeu fără să fie mântuiți. Or fi doar cei mântuiți din Noul Testament? Nu știm exact. Descrierea lor ne sugerează că sunt măcar cei mântuiți în Noul Testament. Poate că sunt și cei din Vechiul care tot pe baza sângelui Mielului sunt mântuiți. Dar când lucrurile păreau să fie clare vine și celălalt răspuns: ei vin din necazul cel mare! La prima vedere necazul cel mare pare a fi necazul de la finalul istoriei. Și astfel marea mulțime ar coincide cu cei 144.000. Observăm însă că expresia *necazul cel mare* nu mai apare în Apocalipsa. Și mulțimea celor mântuiți din necazul cel mare pare prea mare în comparație cu minoritatea celor ce vor fi mântuiți la finalul istoriei. Propunem o altă variantă de interpretare, și anume aceea că necazul cel mare se referă la însăși călătoria celor credincioși pe acest pământ. Într-adevăr celor credincioși li se spune că vor intra în Împărăție prin multe necazuri. Biserica din vremea lui Ioan trecea printr-o cumplită prigoană. Martirajul era ceva uzual. Viața însăși este pentru cel credincios un mare necaz. Și în special în cadrul Noului Legământ. Nu excludem de tot varianta că expresia se poate referi la finalul istoriei. Însă mărimea mulțimii cu pricina ne face să alegem cealaltă variantă și cât de relevant este acest lucru pentru Bisericile Apocalipsei. Li se spune cât se poate de clar că viața este un mare necaz! Nu trebuie să traversezi finalul istoriei ca cei 144000 ca să dai de necaz. E suficient acum și aici să-ți propui să trăiești cu evlavie în Hristos și vei fi prigonit o viață întreagă! Această perspectivă ne ajută să fim în veghere și să ne temperăm așteptările noastre cu privire la această lume. Suntem cu adevărat străini și călători. În această lume suntem în război și nu vom avea nici liniște, nici pace. Vom fi hăituiți până la capăt. În cele din urmă viața noastră este un mare necaz!

Pecetluirea celor 144000 înainte de finalul istoriei reprezintă o încurajare și pentru noi. Dumnezeu ne va pecetlui și pe noi înainte de revărsarea necazurilor vieții. În ciuda necazurilor, protecția Sa specială va rămâne peste noi. Motivul este acela că suntem slujitorii lui Dumnezeu. Într-adevăr există și asemănări între cei 144000 și mulțimea din ceruri: ambele grupuri sunt protejate de ceva și ambele grupuri reprezintă slujitorii lui Dumnezeu. Cei din ceruri slujesc lui Dumnezeu zi și noapte! Slujesc lui Dumnezeu luând din slava acestuia și descoperind-o îngerilor! Iată ce înseamnă să stai pe scaunul de domnie al Domnului! Înseamnă să slujești zi și

noapte! Iată căile Împărăției! Cel mai mare e cu adevărat cel mai mic. A domni înseamnă a sluji! Dar Însuși Cel ce șade pe tron SLUJEȘTE! Căci El are grijă de cei răscumparați: Își întinde Cortul Lui peste ei ca nimic să nu le lipsească. Îi hrănește mereu cu prezența Sa vie și cu cunoașterea tainelor Sale ca să fie mereu pe deplin fericiți! Însuși Mielul care stă ÎN MIJOCUL scaunului de domnie continuă să-i slujească. Iată că slujirea Mielului nu este doar pe pământ. Ea continuă în ceruri. Acolo în ceruri El va fi Păstorul lor și-i va duce la izvoarele apelor vieții! Cel înălțat pe scaunul de domnie al Domnului, este înălțat pentru a sluji, căci Însuși Cel ce șade pe tron este un Dumnezeu slujitor! Cu cât răsplata cuiva este mai mare în ceruri cu atât mai mare este dimensiunea de slujire pe care el o primește! Iată cât de diferit este cerul față de modul în care noi ni-l imaginăm! Finalul capitolului 7 este o imensă încurajare pentru Biserica aflată în suferință pe pământ. Iată că suferința nu va fi veșnică. Iată că nu vor rămâne răni sau cicatrici, căci Dumnezeu va șterge orice lacrimă din ochii lor! Iată că îi așteaptă o eternitate de bucurie, de fericire și împlinire desăvârșită!

Cap.7 încheie a doua perspectivă asupra planului lui Dumnezeu și anume aceea din cap. 6 și 7. Prima perspectivă am găsit-o în cap.4 și 5. Este perspectiva cea mai largă care a pornit înainte de facerea lumii și a finalizat la închinarea totală de la finalul planului lui Dumnezeu. Această perspectivă ne-a aminti că viața veșnică este cunoașterea lui Dumnezeu. De asemenea ne-a arătat că planul Său cu umanitatea este în centrul revelării Sale de Sine. În centrul acestui plan L-am găsit pe Hristos dar și pe cei răscumparați. Totul va duce la cunoașterea tainei lui Dumnezeu, și această cunoaștere va duce la închinare. Însă a rămas un lucru neelucidat. Nu ni s-a detaliat conținutul cărții cu cele 7 peceti. Or tocmai acest lucru îl face secțiunea din cap.6-7. Cap.6 ne arată că acest plan este plin de tragedii, de suferință, de păcat, și de nedreptate. La prima vedere suntem șocați și nu înțelegem cum Dumnezeu își arată slava prin acest plan întunecat. Nici sfinții din ceruri nu înțeleg. Capitolul 6 cuprinde și două mari lumini. Căci tragedia umanității este încadrată între decizia lui Hristos de a pleca biruitor și ca să biruiască, și venirea Sa în lume pentru a judeca tot pământul și a pune capăt răului și suferinței. O a treia mare lumină o primim în cap.7 prin imaginea celor răscumparați. Nu toți vor fi judecați, ci unii vor sta în picioare! Aceștia sunt slujitorii lui Dumnezeu care vor sta în picioare în fața necazurilor vieții, și chiar în fața necazurilor de la finalul istoriei. Ei vor sta apoi în picioare chiar în prezența lui Dumnezeu din ceruri. Suferința și nedreptatea nu va fi eternă. Dumnezeu își va proteja copiii. Îi va proteja pe pământ și-i va proteja și în ceruri! Prin necazul cel mare din călătoria lor de pe pământ sunt aduși la slavă. Dar mântuirea lor este 100% harul lui Dumnezeu, singurul care primește slava și închinare. Secțiunea din cap.6 și 7 are meritul de a introduce explicit problematica răului din planul lui Dumnezeu. Se propun și răspunsuri pentru a se înțelege această problematică. Totuși problema răului și a suferinței nu pare pe deplin elucidată. Pecetea 7 nu a fost deschisă încă. Oare ce noutăți ne va aduce această ultimă pecete? De-abia așteptăm să vedem. Până atunci mai facem o observație. Ne-am fi așteptat ca o pecete să fie dedicată crucii lui Hristos, primei Sale veniri. Dar iată că avem doar pecetea 6 pentru a doua Sa venire. Oare de acest lucru? Un răspuns ar fi faptul că crucea este prezentată în cap.5. Ea este așezată la temelia și în centrul planului lui Dumnezeu. Capitolul 7 insistă pe ideea spălării în sângele Mielului. Secțiunea din cap.6-7 nu vrea să reia temele din secțiunea precedentă ci să introducă altele noi.